

Despre dans si fericire

Salut Viorica!!!

Ca in majoritatea cazurilor, eu sunt binisor. Vad ca de zile bune mi-am recastigat, nu fara munca, o anumita stare cel putin interesanta. Am reusit practic sa-mi aranjez mai bine programul de la serviciu si sa pot acumula prin lectura, meditatie si scris. Usor nu este sa iti mentii un program dat peste cap, dar am fortat putin nota si acum vin la serviciu ca la un loc placut, unde ma simt ca acasa, cand stau la birou, noaptea, la lumina lampii. Am descoperit iarasi acel sentiment de liniste profunda stand si citind noaptea, in liniste, cand toata lumea doarme. Ma simt la adapost de vantul si frigul de afara, intr-o camera mica dar calda, pe un plan, si la adapost de vantul gandurilor si a grijilor, intr-un spirit cald ce capata din ce in ce mai multa claritate.

Dar ca sa ma contrazic putin, trebuie sa-ti spun ca m-am certat putin cu Marian pe o idee. Plecasem de la o intrebarea pusa mie de o prietena. Intrebarea se referea la fericire, mai exact ce este fericirea. Fara sa stau prea mult pe ganduri, inconvenientul discutiilor libere, din lipsa de timp, am dat totusi o definitie caracteristica, asa cum am crezut eu de cuviinta. Bine inteles ca din aceasta definitie nu lipsea ratiunea. Nu mai imi aduc aminte perfect definitia, dar ii spuneam ca pentru mine, fericirea este starea rationala de simtirea a binelui in exces, pe o baza morala. Cum a auzit asta, Marian a si sarit in sus, protestand ca fericirea nu are nimic cu ratiunea. Argumentatia lui era ca fericirea se traieste si nu se rationeaza, ca este un simtamant si gata, un simtamant ce nu se poate defini ci doar trai. De data asta, a fost randul meu sa-mi sara tandara, pentru ca observ ca din ce in ce mai mult, Marian face apel la astfel de explicatii aproape monisilabice, care pe el il multumesc, pe mine inasa, nu. Si mai apoi, eu nu tin minte sa fi fost bucuros si sa nu stiu de ce, ba din contra, am ajuns sa fiu fericit datorita unor lucruri, traiuri, unei cunoasteri, etc. M-as simti ingrozitor sa stiu ca fericirea este un sentiment complet strain de mine, care vine aleatoriu. Si pentru a-i demonstra ca fericirea este rationala, am vrut sa-i dau un simplu exemplu si asa am ajuns la senzatia de la serviciu. Aceasta fericire ce o traiesc in urma indeplinirii unui plan cultural, cand ajung sa inteleg si sa-mi insusesc niste idei, cand pot face o legatura cu Absolutul multumindu-i pentru aceasta, precum si celor prin care Absolutul s-a manifestat pentru ca ideile sa ajunga la mine, ei bine, aceasta stare eu o percep ca fericire. Astfel ca, odata ce pot actiona rational asupra unor cauze si a ajunge la fericire, consider ca fericirea este un sentiment rational. Replica lui Marian a fost ca daca eu pot sa-mi produc fericirea rational, de ce nu stau numai intr-o stare de fericire, iar aici i-am raspuns ca fericirea mea necesita un efort pe care nu pot sa-l fac oricand. Practic, fericirea vine in urma unui efort rational, ca raspuns sau ca dar. Problema poate fi pusa asupra momentului de formare a sentimentului si de conceptualizare, dar cum fericirea in sine nu poate fi delimitata strict, discutia nu poate inainta pe baza asta. Din pacate raspunsul meu a fost departe de a-l satisface, mai mult, i s-a parut ridicol si a inceput sa rada de mine, ceea ce ma face mereu sa pun capat discutiei.

Tot astfel s-a terminat cu cateva zile in urma o discutie asupra dansului unde datorita pozitiei mele contrare, am ajuns sa fiu acuzat ca as face un fel de inchizitie. De la o idee retinuta dintr-o discutie cu mama, care imi reamintea ca i-am promis candva sa o fac un vals, promisiune de care nu-mi mai aduc aminte, am inceput sa-i argumentez lui Marian de ce mi se pare ca dansul nu mi se potriveste. Argumentatia mi-am fondat-o pe faptul ca dansul este o metoda de comunicare gestica sau tactila, cu care pot fi de acord, care sunt constient ca are o valoare si poate transmite sentimente, emotii, dorinte, etc, dar care, ca limbaj, mie mi se pare cam primitiv si ca in locul acestui fel de a comunica as prefera unul mai complex. Marian iarasi s-a incapatat sa-mi spuna ca dansul este altceva, ceva ce nu se conceptualizeaza ci se traieste si ca pana la urma dansul face parte din fiinta noastra. In principiu, raspunsurile scurte si vagi pe mine ma irita, mai ales cand vin de la cineva de la care am pretentii, asa ca am incercat sa-mi duc mai departe argumentatia pentru a-l convinge pe el, sau a ma convinge pe mine de realitatea spuselor lui. Marian a mers pe ideea ca dansul este o apropiere intre doua persoane ce nu se cunosc, o ocazie de a se cunoaste, practic o deschidere, o venire unul in intampinarea celuilalt. Cu alte cuvinte, pe care de altfel le-a si folosit, posibilitatea legala de a pipai pe cineva, fapt care altfel ti-ar fi fost interzis. In plus, el mai aducea si placerea ce vine din dans, ca o placere aparte. Argumentatia lui, iarasi nu m-a satisfacut deloc. Iar faptul ca a introdus dansul in fiinta, asta mi-a dat de gandit. Este adevarat ca exista manifestari de aceasta natura in toate culturile si epocile, dar asta nu inseamna ca fac parte din fiinta. Armonia as fi putut alatura-o fiintei dar mai mult.. As fi putut accepta si faptul ca ritmul, armonia ca si componente vizibile ale muzicii ce antreneaza dansul pot trimite la alte manifestari. Practic samanii intrau in transa prin intermediul muzicii, deci muzica poate induce, poate

fi un vehicol sau un accelerator. Dar, din punctul meu de vedere, dansul ramane o metoda de comunicare ce devine din ce in ce mai primitiva odata ce accentuezi alte forme de comunicare rationala. Iar muzica poate fi folosita nu in a-ti ritma miscarile corpului, ci ale mintii. Iar ca metoda de cunoastere, nu as folosi dansul, in nici un caz, pentru ca armonia muzicii transpusa pe un nivel fizic, corporal, poate facilita mai degraba porniri instinctuale sau afective, ceea ce ar da o imagine gresita asupra persoanelor in cauza. Dar, si aceasta discutie s-a intrerupt brusc in reprizele de ras dispretuitor.

Ti-am povestit toate astea pentru ca mai intrebat ce am mai facut.

.....

Viorica

A.....despre dans.....banuiam ca nu te dai in vant dupa el, caci tu vrei sa controlezi orice stare, orice emotie ; dar aici, sa stii ca sunt **intr-o anumita masura** de acord cu Marian. Intr-adevar, si eu cred ca dansul nu se conceptualizeaza in timp ce-l executi. Mie mi se pare ca dansul nu este neaparat o metoda de comunicare gestica, si in nici un caz tactila (decat intr-o anumita forma de dans, pe care nici nu-l iau in discutie, caci vulgaritatea imi repugna ; deci, dansul ca "posibilitate de a pipai legal pe cineva" nu-l consider dans). Eu cred ca este o forma de traire a unei emotii care absoarbe in ea si trupul, in felul acesta aparand si o manifestare, o exteriorizare a emotiei. Aceasta emotie este determinata de un anumit gen de muzica , cu un anumit ritm sau cu o linie melodica ce transpune plutirea, zborul. Poate fi o stare similara celei de transa intr-un fel, caci, pentru a te bucura de dans, nu trebuie sa-ti calculezi miscarile, sa le cenzurezi, ci sa constientizezi si sa traiesti cu intensitate ritmul, sau pasiunea, sau zborul, sau plutirea, si miscarile trupului sa vina automat consecutiv acestor emotii, sa fie coordonate de emotie; trebuie sa te lasi in voia acestor emotii, fara sa le analizezi . In felul acesta, este intr-adevar o dezvaluire necenzurata a modului fiecaruia de traire a acestor emotii, si , de aceea, este intr-un fel "periculoasa". Mie nu mi-au placut niciodata discotecile, si nu am putut niciodata sa dansez decat intr-un cerc cat mai restrans de prieteni sau, cel mai bine, fie singura, fie cu Anastasia, tocmai din cauza acesui aspect de destainuire al dansului. Cand este vorba de dansul in perechi, poate fi si o forma de cunoastere, daca vrei sa analizezi cu luciditate persoana cealalta, dar atunci nu stiu daca mai poti sa dansezi; dar este mai degraba o intalnire in aceeasi emotie. De aceea nu este usor sa gasesti o pereche potrivita la dans, caci trebuie sa fie cineva care sa traiasca intr-un mod foarte asemanator emotia manifestata in dans, dar si sa aiba aceeasi disponibilitate de a se abandona si fizic, si mental acestei emotii. Si nu ar trebui sa conteze atingerea; nu in ea se concentreaza emotia dansului. Pe un alt plan si pe o alta intensitate a traiirii, dansul este ceva similar relatiei fizice dintr-un cuplu; ca si in cazul acesteia, fiecare traieste aceste intalniri/ contopiri in felul propriu. Daca cineva cauta in dans o cunoastere sau placere tactila, atunci pot banui (cu o marja de eroare, probabil) cam pe ce plan cauta in general cunoasterea, trairea, si cam ce inseamna relatia fizica din cuplu pentru acea persoana; intr-adevar, intr-un astfel de caz dansul faciliteaza porniri instinctuale sau afective. Si, ca forma de comunicare, nu stiu daca dansul este una primitiva, cat mai ales spontana, sincera, cu mult mai putine posibilitati de a trece prin cenzura mentalului analist, critic. Intr-un fel, poti cunoaste (intr-un anumit grad, bine-nteles) mai bine intr-un timp mai scurt pe cineva privindu-l cum danseaza decat daca ai purta in acest timp o discutie in care acea persoana ar spune doar ce ar vrea din tot ce gandeste, sau doar ce banuieste ca se asteapta de la ea sa spuna.

Acum, sunt diverse genuri de muzica. Unele te fac sa dansezi, altele iti pot modula in alt mod vibratiile mintii si ale traiirii. Sunt intr-adevar mai rafinate genurile muzicale din a doua categorie. Dar, uneori, este bine-venit si dansul. Depinde de starea de spirit.